

конкуруючими культурами і готовністю до прийняття інших логік і поглядів. Як така толерантність виступає як умова збереження різноманітності, свого роду історичного права на відмінність, несхожість, інакшість.

У літературі існує наступна класифікація типів толерантності: міфологічний, античний, релігійний, реформаторський, філософський, секулярний, науково-громадський.

Значимість феномена толерантності підтверджено документально на різних рівнях від регіонального до міжнародного. Так, 1995 рік ООН оголосила «роком толерантності», 16 листопада того ж року прийнята Декларація принципів толерантності; ЮНЕСКО з 1999 року означило десятиліття Культури світу як культури толерантності та ненасильства

У наш час толерантність є важливим елементом культури спілкування. Вона являє собою одну з ключових умов громадського об'єднання людей з різним світоглядом. Толерантність являє собою головний моральний принцип сучасного громадянського суспільства. Необхідно зауважити, що абсолютизована терпимість відкриває шлях сваволі і насильства, тому варто пам'ятати, що толерантність за будь-яких умов не повинна обертатися потуранням до зла, зокрема терпимістю по відношенню до зазіхань на свободу і моральну гідність людини.

Чернавіна Я.В. *ЗЗТТ*
Науковий керівник:
к.і.н., доц. Бондар Н.О.

Харківський національний технічний університет сільського господарства імені Петра Василенка

МІЖНАРОДНІ ОРГАНІЗАЦІЇ

У сучасному світі міжнародні організації є основним організатором спілкування держав.

Міжнародна організація - це об'єднання держав відповідно до міжнародного права і на основі міжнародного договору для здійснення співробітництва в політичній, економічній, культурній, науково-технічній, правовій і іншій областях, що має необхідну для цього систему органів, права й обов'язки, похідні від прав і обов'язків держав в автономну волю, обсяг якої визначається волею держав - членів. [1]

Будь-яка міжнародна організація повинна володіти такими ознаками:

- Створення у відповідності з міжнародним правом. Це найбільш істотна ознака, що має вирішальне значення. Якщо міжнародна організація створена неправомірно чи її діяльність не відповідає принципам міжнародного права, то статут такої організації визнається нікчемним і його дію припиняють.

Будь-яка організація повинна бути створена на правомірній основі, а саме організація не повинна ущемляти інтереси окремої держави і міжнародного співтовариства в цілому.

- Створення на основі міжнародного договору. «Ця ознака визначає юридичну природу міжнародної організації»¹ Як правило, міжнародні організації створюються на основі міжнародного договору (конвенція, угода і т.д.). Об'єктом такого договору є поведінка суб'єктів та власне самої міжнародної організації. Сторонами такого договору можуть виступати суверені держави та міжурядові організації.
- Міжнародні організації створюються для координації сил держав у тій чи іншій галузі: політичної, військової, економічної, валютно-фінансової, торгівельній та в інших.
- Наявність відповідної організаційної структури. Це підтверджує постійний характер організації та відрізняє її від численних інших форм міжнародного співробітництва.
- Наявність прав та обов'язків. Права та обов'язки повинні бути закріплені у статуті організації. Найважливішою ознакою є наявність міжнародної правосуб'єктності. Це необхідний елемент поняття міжнародної організації. На доповіді Робочої групи, затвердженій Комісією міжнародного права ООН на засіданні, присвяченому відповідальності міжнародних організацій, вказується: «Слід припускати, що міжнародне право наділяє ці міжнародні організації правосуб'єктністю, оскільки в іншому разі їхня поведінка приписувалася б їхнім членам і не виникало б жодних питань, що стосуються відповідальності організації за міжнародним правом»²
- Міжнародна організація також має самостійні міжнародні права та обов'язки, тобто має автономну волю відмінної від волі країн-членів. Саме міжнародна організація як суб'єкт міжнародного права має право обирати найбільш раціональні засоби та методи своєї діяльності. У цьому випадку держави-члени здійснюють контроль за тим, чи правомірно організація використовує свою автономну волю³.

Сучасні міжнародні організації поділяються на два основних типи: міжурядові та неурядові організації. Роль таких організацій значна, і усі вони сприяють спілкуванню держав у різних сферах життя.

Взагалі, поняття «міжнародна організація» використовується однаково як щодо міжнародних міжурядових організацій, так і щодо міжнародних неурядових організацій.

Міжнародні міжурядові організації – це об'єднання держав чи державних інституцій, створене на погоджувальній основі, що має певні цілі, які відповідають загальновизнаним принципам

міжнародного права, має постійну внутрішню організаційну структуру та володіє міжнародною правосуб'єктністю⁴.

Міжнародні неурядові організації – організації, утворені міжнародною громадськістю з метою встановлення міжнародного співробітництва з актуальних питань міжнародного життя. У таких організаціях можна виділити певні ознаки міжнародних організацій: створення відповідно до міжнародного права, наявність певної організаційної структури, наявність прав та обов'язків та інші.

Міжнародні неурядові організації можна поділити на такі групи:

- політичні, ідеологічні, соціально-економічні організації;
- жіночі організації та організації з охорони родини та дитинства;
- молодіжні, спортивні, наукові, культурно-просвітні організації;
- організації в галузі преси, кіно, радіо, телебачення;
- організації місцевих (регіональних) влад.

Правомірно створені організації повинні відповідати таким ознакам:

– організація створюється у повній відповідності до міжнародного права;

– організація створюється, як правило, на основі міжнародного договору

-організація має систему постійно діючих органів з метою вирішення важливих та конкретних завдань.[3]

Сучасні міжнародні організації поділяються на 2 основних типи: міжурядові і

Міждержавні -це офіційні урядові угоди між країнами

Якщо угода укладається тільки між двома державами, то угоди називаються двосторонніми, і не вони не утворюють організацію. Якщо узгодження багато стороннє то дії країн носять інституційний характер, і формують організацію як інституційна одиниця міжнародних відносин. Цей тип організацій є міждержавний економічний. Представник країн в організації відстоюють не свою власну точку зору, а узгоджену на відповідному рівні позицію свого уряду.

Неурядові: організації утворюються на основі індивідуального або колективного членства суб'єктів, які не є офіційними представниками своїх урядів. Тому члени неурядових організацій мають значно більше свободи в своїх діях, вони можуть висловлювати свою думку, незважаючи на позицію свого уряду. Це зумовлює гнучкість і оперативність в обговоренні багатьох проблем і прийнятті відповідних рішень. Але уряд не несе відповідальності за дії свого громадянина – члена неурядової організації.

За функціональною спрямованістю організації поділяються на організації загальної компетенції і спеціальної компетенції.

Організації загальної компетенції в своїй діяльності охоплюють широке коло проблем і напрямів. Безпрецедентною тут є ООН,

діяльність якої простягається в сфері: політичну, екологічну безпеки. Її органи виконують функції обговорення питань, мають широку розгалуженість; вони охоплюють регулювання економіки, митне регулювання, сферу кредиту, валютний ринок, міграційну політику, узгодження зовнішньої політики.

До спеціальної компетенції належать міжнародні організації, в яких одна з функцій є головною. Найчастіше це стосується організацій у сфері виробництва і торгівлі, що утворилися для ефективної реалізації товару. Кожна міжнародна організація має відповідну організаційну структуру. Яка підтверджує постійний характер організації. Важливою ознакою міжнародної організації є наявність у неї прав і обов'язків, форм закріплення в її установчому акті. Міжнародна організація не може перевищити свої повноваження, також має самостійні міжнародні права й обов'язки що означає у своїй сфері діяльності може обирати самостійний засіб виконання прав і обов'язків, покладених на неї державами[4].

ЛІТЕРАТУРА

1. Барандій М. В. Поняття суверенітету держави у міжнародному праві / М. В. Барандій // Часопис Київського університету права. – 2010. – № 2. – С. 307–311.
2. Воронянський О. В. Політологія: підручник / О. В. Воронянський, Т. Ю. Кулішенко, І. В. Скубій. – Харків, ХНТУСГ імені Петра Василенка, 2017. – 180с.
3. Воронянський О. Проблема суб'єктності суверенітету в контексті технології здійснення влади / О. Воронянський // *Evropsky politicky a pravni diskurz*. - 2015. - Vol. 2, Iss. 4. - С. 205-209.
4. Воронянський О. В. Роль національного суверенітету в легітимації державної влади / О. В. Воронянський // Актуальні проблеми державного управління. – 2012. – № 2. – С. 216–221.

Шатова Юлія 33 ТТ
Науковий керівник:

к.і.н., проф. Воронянський О.В.

*Харківський національний технічний університет
сільського господарства імені Петра Василенка*

АНАЛІЗ МІСЦЯ УКРАЇНИ У СВІТОВОМУ

ГОСПОДАРСТВІ: ЕКОНОМІЧНІ ТА ПОЛІТИЧНІ АСПЕКТИ

На сьогодні, сучасне світове господарство характеризується різними видами зв'язків, здійснюється об'єктивний процес його інтернаціоналізації. Тому виникає необхідність дослідження такого явища, як формування світової економічної системи, актуальною стає проблема вивчення зовнішньоекономічних зв'язків, оскільки кожна держава прагне до отримання максимальної вигоди від їх використання.

Впровадження курсу на входження країни до світового господарства призводить до економії суспільної праці, так як виробництво і обмін між країнами результатами виробництва стає більш раціональним. Також важливе